

Ti učenci Glasbene šole Ljubljana Vič-Rudnik imajo starše in njihovi starši imajo prijatelje. Prav bi bilo da bi vsi skupaj, pa tudi drugi ljubitelji glasbe, napolnili dvorano ob vsakem javnem nastopu. Hvaležni jim bodo mladi glasbeni poustvarjalci in njihovi pedagogi.

NE LE POUČEVANJE, AMPAK TUDI...

Kulturni izziv Trnovčanom

Nova zgradba Glasbene šole Ljubljana Vič-Rudnik na Emonski 20, predvsem pa njena zelo akustična in večnamenska 80-sedežna dvorana z odrom, omogoča tudi vsebinsko in organizacijsko bogatejšo delo, kot ga določa učni program za 576 učencev in učenec tega vzgojno-izobraževalnega kolektiva. Katere so izjemnosti pri delu, nam je razložila pomočnica ravnateljice Janja Lovrenčič.

»V zadnjem času,« je pričela razpredati kratko kroniko dogajanja, »je bilo zelo pestro na naši šoli. Pomembno prelomnico v odpiranju našega 32-članskega kolektiva je pomenilo prvo srečanje s kolegicami in kolegi iz kranjske glasbene šole. Nosilki podrobnejšega spoznavanja teh dveh kolektivov sta bili osnovni organizaciji sindikata. Vzrok oziroma povod zanj je dejstvo, da npr. pedagoški delavci v glasbeni šoli delamo ločeno, s po enim učencem, s posebno časovno razporeditvijo poučevanja glasbil in solo petja. Zato je malo možnosti za srečevanje vseh delavcev in delavk. Kranjčanom smo pripravili nastop naših boljših učencev in učenec ter mu pridali strokovno, družbeno in seveda še družabno vsebino.«

V sodelovanju z Društvom glasbenih pedagogov Ljubljane in Zasavja ste pripravili zanimivo spoznavanje pedagoškega dela znanega zagrebškega pianista Vladimira Krpana.

Vladimir Krpan je izjemno cenjen pianist in pedagog. Kljub temu je rad spregovoril učiteljem klavirja iz Šiške, Bežigrada, Most, Vrhnike, Kra-

nja in naše občine o metodiki pouka klavirja ter izvedel krajši koncert. Z učenkami klavirja Polono Fister, Aleksandro Naumovski, Marijo Kunstelj z naše šole in Emo Sotšek iz Šišenske glasbene šole pa je prikazal tehniko in metode ter način osvajanja klavirskih skladb.

Te štiri učenke so že osvojile številna znanja pri profesorih klavirja Karmen Semič, Tatjani Spašič in Evi Kvartič, srečanje in delo pod vodstvom Vladimira Krpana pa bo okrepilo njihovo samozavest pri nastopu na republiškem tekmovanju od 19. do 22. marca v Velenju.

Če sta obe novosti uokvirjeni s šolskimi stenami in nanji niso bili vabljeni zunanji poslušalci, so za slednje namenjeni vaši koncerti.

»Še enkrat bi poudarila, da imamo lepo, akustično 80-sedežno dvorano z odrom. Ni namenjena le nastopom naših učencev in učenek, ampak smo jo pripravili posoditi vsem, ki želijo izpeljati določeno prireditev ali slovesnost v lepem okolju. O javnih nastopih naših gojencev bi želela povedati naslednje. Odločili smo se, da bomo vsak mesec pripravili en javni nastop. Prvi je bil 22. januarja, drugi bo 26. 3. (skladatelj 20. stoletja), naslednji 23. aprila (jugoslovanska glasba), predzadnji 28. 5. (kitara) in zadnji 11. junija (harmonika, komorna glasba). Pričakujemo več poslušalcev kot na koncertih v preteklih mesecih. Predvsem pa bi radi, da bi postala naša glasbena šola, eno od kulturnih žarišč v Trnovem.«

-sj-

100 let Uršule Dominiko

Uršula Dominiko bo torek, 26. januarja zagotovo ostal v trajnem spominu. Tega dne se je namreč pri njej na Viški 49 zbralo malodane vse, kar je povezano s krajevno skupnostjo Vič: predstavnika sveta te skupnosti, pa predstavnika SZDL, RK in še moja malenkost povrh – z rožami in simboličnimi darili, predvsem pa z iskrenimi željami, kajti Uršula je natanko teden dni poprej zaokrožila častljivih 100 let življenja.

»Ah, vsega tega pa res nisem pričakovala,« jubilatka kar ni vedela, kako bi se nam zahvalila, ko je sprejemala čestitke; »kakšne lepe rožice, oh, te zlate rožice, kako rada sem jih nekoč imela.« Božala je z očmi zlahtno cvetje in bila je neskončno srečna pa tudi nenavadno bistra hkrati, saj so ji v pogovoru, ki ga je razpletel predstavnik KS, kar privreli spomini na minula leta, na njeno davno mladost.

»Veste, včasih smo drugače živeli kot danes,« je zavzdihnila. »Ni bilo vsega na pretek tako kot danes. Danes je mladina sita. Včasih pa smo bili lačni. O, kako smo bili lačni. Dvanajst otrok nas je bilo v družini, tam v Pevmi pri Gorici, kjer sem doma, in se je težko našlo kruha za vse. Pa je prišla še kuga, tista strašna bolezen, in jih je v pičlih treh tednih pobrala sedem. Tedaj so na veliko umirali ljudi. Kar z vozom so hodili od hiše do hiše in pobirali mrliče.«

Uršula se še dobro spominja tistih časov. Tedaj je bilo resnično hudo. A so se vendar nekako preтолkli. Spomin pa ji seže še veliko dlje, kot pravi, vse tja do svojega četrtega leta. Tudi svoje none se spominja, ki je bila stroga, da le kaj. Otroci so se je bali. A o tem raje ne govori veliko. Misli se ji raje vrtinčijo okoli let, ko je bila že odrasla in je že znala presojati življenje, ki se je pretakalo okoli nje. Tam leta 1911 se je omožila. To je bilo še pred prvo strašno vojno. Z možem, ki je služil kruh pri

železnici, sta imela pet otrok, a so trije kmalu umrli. Ostala sta jima le hči Pavla in sin Milan. Pri njima živi tudi še danes. 1915 leta so se preselili v Ljubljano. Kraj, ki je bil precej drugačen od njene Pevme ali Kaštelbona, kjer je bila rojena, a se je vendar privadila nanj. Leta 1964 ji je umrl mož. To je bil še en udarec zanj. Toda treba je bilo preboleti. Življenjska usoda ne pozna kompromisov.

»Kar triinpetdeset let sva živela skupaj z možem,« se spominja Uršula svojega življenjskega sopotnika. »To je dolga doba. Zdaj pa sem ostala sama.«

Vendar pa v besedah Uršule Dominiko ni tarnanja. Ve, da se morajo vse skupne življenjske poti nekoč raziti. Tu se prej poslovi on, zopet drugje ona. Da ji zdaj na pozno starost le zdravje ne bi preveč nagajalo, pravi. Tako pa bolj slabo slisi in tudi vidi ne več preveč dobro.

»Kadar se okoli mene kaj pogovarjajo in nič ne slišim, si vselej mislim: le kaj me spet opravljajo...? Tudi z vidom imam težave, a ne toliko, da ne bi tu pa tam še poškilila v 'cajtnge'. Pač, še vedno me daje firbec.«

Ko je bilo Uršuli 88 let, se je še sama podala na Rožnik. Zdaj pa ne more hoditi več. Noge ji ne dajo. Po mnenju hčere Pavle, to morda še ni toliko zavoljo starosti, kot zavoljo tega, da stanuje v drugem nadstropju bloka. Ko bi bila spodaj, pravi Pavla, bi najbrž še hodila. A vendar je njena čilost in duhovna vsežina vsega zavidanja vredna. O skrivnosti tega fenomena pravi jubilatka:

»Čez domačo hrano je ni. No, tudi kavo imam rada. A ne tisto, pravo, ampak samo projo, toda tisto malo bolj močno. H kosilu pa vsakič kanem tudi nekaj kapljic terana, tistega tapravega, seveda...«

Potem je Uršula razkrila še svojo drugo življenjsko radost: petje. Ko je bila še mlada, je silno rada pela. Misel na tiste čase jo je na lepem prevzela kar sama od sebe in oči so ji iznenada zažarele: »zdaj vam bom eno zapela. Tisto božično, ki jo je pel še moj oče. Čakajte, samo da pridem k moči.« Potem se je počasi dotipala do prvih glasov in nežna krhka pesem se je kot nevidni val razlila po prostoru; na lepem smo postali prav vsi razigrani in veseli, pa čeprav je bil zunaj sneg in led in so bile sploh vse nadloge teh pustih zimskih dni.

BRANKO VRHOVEC

RAZMIŠLJANJE

Praznovanje dedka Mraza tako in drugače

Čas, ko so se okrog novega leta vrstila praznovanja dedka Mraza, se je že nekoliko oddaljil, vendar so razmišljanja o organizaciji teh prireditev še vedno pomembna, saj bo leto hitro mimo in organizatorji se bodo ponovno znašli pred zahtevno nalogo z željo, da jo čim boljje opravijo. Zato je prav, da prisluhnemo tudi staršem, saj so oni neposredni opazovalci in priče dogajanj in občutij svojih otrok v času novoletnih prireditev.

27. decembra je dedek Mraz obiskal otroke tudi v krajevni skupnosti Brdo in Vrhovci. Prireditelji so se tokrat res izjemno potrudili, saj so uspešno izpeljali zahtevno akcijo in s pomočjo članic DPM in REK izdelali tristo igrač iz blaga – ličnih in strokovno izdelanih »mišk« in jih podarili otrokom na prireditvi dedka Mraza. Strokovno pomoč sta nudili Mirjam Režek in Roza Micevska – delovni terapevtki v Domu Bokalci.

Prireditve je dobro uspela, saj običajno sloni na ljudeh, ki nikoli ne odpovedo, vendar pa se klub njihovih velikih prizadevanj vsiljuje misel, da je treba nekaj spremeniti, predvsem pa dedka Mraza poenotiti. V bistvu gre za to, da se v prednovoletnem vzdušju otroke razveseli, prireditvi pa se da slog in vsebino, namenjeno in dostopno vsakemu otroku v krajevni skupnosti.

Starši so nemalokrat upravičeno nezadovoljni. S pri-

ditvami je okrog novega leta prava gneča, saj tekajo z otrokom na prireditve dedka Mraza v delovno organizacijo, kjer je mati zaposlena, pa v delovno organizacijo, kjer je oče zaposlen, nato v krajevno skupnost in še na težko pričakovani sprevod dedka Mraza. Ki se v vsem svojem sijaju pravilne trenutka sprehodi po mestu in se ob pogledu nanj ne zasvetijo oči le otrokom, temveč tudi odraslim.

Darila so različna, odvisna od tega, koliko finančnih sredstev lahko kdo nameni za to. Otrok je po vsem tem malo zmeden, saj vidi dedka Mraza enkrat v beli kapi, belem plašču in s sivo brado, drugič po videzu mlajšega (odvisno od tega, koliko imajo kje tврstne strokovnosti na voljo), nekje ima dedek Mraz veliko spremstva, drugje je bolj osamljen in tako naprej.

Nekateri, ki so za to odgovorni, so mnenja, da je treba dati več poudarka prireditvam. Verjetno bodo za to potrebne študije strokovnih ljudi, saj se vsiljuje bojazen, da bi šli v drugo skrajnost in naredili prireditev dedka Mraza preveč resno. Razumljivo pa je, da vsega ne more dati družba. Praznično razpoloženje se mora preseliti tudi v domove – v krog najbližjih. Le tako bo sreča otrok popolna in jim bodo ostali lepi spomini na otroštvo.

Mara Vrhovec

O delu društva socialnih delavcev

Društvo socialnih delavcev je bilo ustanovljeno 1982 leta z namenom, da poveže socialne delavce, zaposlene v različnih delovnih organizacijah ter da jih usmerja v skupne akcije in skrbi za strokovno in družbeno izpopolnjevanje. V začetku je bilo 31 članov, danes pa je v društvo včlanjenih že nad 60 članov, med njimi tudi patronažne sestre in socialni delavci iz občine Vrhnika. V preteklem obdobju je društvo organiziralo več ogledov socialnih zavodov ter ob teh srečanjih organiziralo strokovne razgovore. Poleg ekskurzij so zelo pomembna aktualna strokovna predavanja, saj si lahko socialni delavci ob delu pridobivajo dodatna znanja. Društvo je razvilo medsebojno sodelovanje z Društvom socialnih delavcev občin Split in Trešnjevka v Zagrebu. Z medsebojnimi obiski so socialni delavci spoznali socialno delo in problematiko v različnih okoljih in izmenjali delovne izkušnje.

Na teh skupnih srečanjih so bila že večkrat izpostavljena nekatera aktualna vprašanja npr. razraščanje socialna problematika, zato bi potrebovali več strokovnih in prostovoljnih delavcev za učinkovito razreševanje, tako v OZD kot v KS. Za delo z mladino bi morali imeti več mentorjev, da bi lahko delali v prostem času. Socialna problematika bi se morala bolj celostno obravnavati v

povezavi z gospodarskim razvojem nasploh in ne le kot spremiljoča dejavnost, vsekakor pa je potrebna večja koordinacija med strokovnimi službami, samoupravnimi interesnimi skupnostmi in družbenimi organizacijami, ki imajo socialno dejavnost v svojih programih.

V letu 1987 se bo društvo usmerilo s svojim programom k področju varstva ostarelih obččanov in se s svojim članstvom angažiralo pri razvijanju zunajzavodskih oblik za pomoč starejšim občanom ter spodbudilo nekatere dejavnike v KS, ki naj bi zagotovili učinkovitejšo pomoč starejšim, med drugim tudi šolska mladina.

Pridobiti bo treba prostovoljne socialne delavce, jih za delo dodatno usposobiti, njihovo delo pa bolj družbeno spoštovati. Pri tem pa bi se morale bolj angažirati družbene organizacije, zlasti SZDL. Koristno bi bilo tesnejše sodelovanje še z drugimi podobnimi strokovnimi društvi npr. z društvom kadrovskih služb, medicinskih sester itd. V skupnem sodelovanju strokovnih delavcev raznih profilov bi lažje reševali nekatere probleme, ki zahtevajo danes že interdisciplinaren pristop.

Pričakujemo, da se bodo v društvo vključili še vsi tisti socialni delavci, ki so se v občini na novo zaposlili oziroma tu živijo, pristop v društvo je možen na **Centru za socialno delo Vič**.

ANGELCA ŽIBERNA

60 let skupnega življenja Ivana in Emilije Janežič

Po mnenju mnogih, je za srebrno poroko potrebna predvsem potrpežljivost. Za zlato poroko mora svoje prispevati tudi mati narava, biserno pa menda lahko pripravi samo čudež.

Toda Ivanu in Emiliji Janežič s Staretove 26 v Ljubljani, ni bilo treba prositi višav, da sta dočkala ta častljiv jubilej; potrpežljiva in skromna kot sta, ju je dohitel kar sam od sebe, ne da bi sploh opazila kdaj, kot sama pravita.

»Mislija sva, da je od zlate poroke minilo komaj kakih šest let, pa me je starejši sin na lepem opomnil, da je od tedaj pravzaprav že deset let,« se je smehljaj oče Ivan, ko smo sedeli vsi trije v njunem toplim ljubljanskem stanovanju in je dišalo po sveže očiščenih preprogah. »Neverjetno kako hitro čas beži.«

Ivana in Emilijo Janežič je v njunem dolgem skupnem življenju združevalo predvsem medsebojno razumevanje. Vzela sta se, kot pravita, v prepričanju, da je zakon nekaj svetega in trajnega in ne kot lahkomiselna avantura, kot ga mnogi mladi jemljejo danes. Zato sva tudi pretolkla skupaj toliko let.

BRANKO VRHOVEC

»Naključje je hotelo, da sva se spoznala že v najranjši mladosti,« pravi Ivan. »Bila sva namreč sošolca tam doli na Turjaku, kjer sva doma, pa nama je bilo usojeno, da se najini življenjski poti še tesneje združita. Imela sva enako let. Ko pa sva dopolnila triindvajset let, sva sklenila, da se vzameva.«

Za mladi par tedaj ni bilo obstanka. Najprej sta dve leti živela na Škofljici, potem pa sta se preselila v Ljubljano, kjer sta si postavila hišico. Prav tu pa se je Ivan, poln delovne zagnanosti kot je bil, kar najresneje zagrizel v svoj življenjski poklic: krovstvo.

»Kar precej let sem preživel na strehi,« se danes spominja vseh tistih let Ivan. »Pokrival sem prav vse – od zasebnih hiš pa do cerkev. Še posebej rad sem delal na stolni cerkvi, saj so spričo drznosti, ki jo je terjalo to delo, ljudje kar strmeli na ulici. O, saj ne rečem, včasih sem s kake strehe tudi padel, le kateri krovec pa še ni, a se nisem nikoli polomil. Krovstvo in sploh delo na strehi, mi je bilo pravzaprav že nekako v krvi, saj je bil tudi že moj oče, 'cimperman'. Od njega sem se pravzaprav še največ naučil (Ivan je sicer obiskoval tesarsko šolo). Sicer pa sem ves čas delal kot samostojni obrtnik – mojster, kasneje pa sem pri obrtni zbornici sodeloval tudi pri vseh izpitih za nove pomočnike in mojstre iz te stroke. Tudi eden od mojih sinov, ki pa je zdaj že sam v pokoju, ima ta poklic, pa še dva vnuka, medtem ko se je starejši sin ob padcu s strehe ubil (skupaj sta imela z ženo Emilijo štiri otroke). Emilija pa je imela ves čas čez glavo dela doma v hiši, vrh tega pa je morala skrbeti še za moje obrtne pomočnike. A sva kot vidite vendarle dočkala visoko starost. Sam s svojim delom nisem odnehal vse do zadnjega. No, tudi zdaj se še kdaj pa kdaj spravim na streho, saj me ljudje, predvsem znanci, še vedno kličejo, toda to je v glavnem le še kaka malenkost. Na nekdanje vsakodnevno naporno krovsko delo pa seveda ne morem misliti več. Zdaj mi je navsezadnje že 83 let.«

Ivanu Janežiču ni žal, da si je izbral ta poklic. Ko bi se moral ponovno odločiti o njem pravi, da bi se znova odločil zanj. To tembolj, ker mu je tudi žena Emilija ves čas razumevno in potrpežljivo stala ob strani. Prav zato je tudi njun nedavni tretji dan kar najbolj prepričljiva potrditev njunih globokih in trdnih vezi.